نقول: نبّه المحقق الخراسانی فی مقالته هذه علی اربع نکات و هی:

1. ان الامتثال بعد الامتثال (او فقل: الاتیان ثانیا بعد الامتثال و کأنّه ادقّ تعبیرا من الاول) ممتنع و لا مجال لتصویره علی افتراض دلالة الصیغة علی المرة.
2. بناء علی المختار – من عدم دلالة الصیغة علی المرة او التکرار – واهمال الصیغة (ثبوتا) او اجمالها (اثباتا) و عروض الشک فی جواز الاتیان ثانیا و توجیهه علی وجه صحیح فالمرجع هو الاصل العملی.
3. نفس الافتراض و لکن کان هناک اطلاق فلا اشکال فی کفایة المرة ببیان عرفته فی ماسبق و لا کلام فی ذلک و انما الکلام:
4. فی جواز الاتیان ثانیا بداعی امتثال آخر او بداعی کون الاتیانان امتثالا واحدا فاللازم التفصیل بین کون الامتثال الاول محصِّلا لحصول الغرض الاقصی فلا وجه و عدمه فله وجه.

و مقالته هذه بدأت بالامتثال بعد الامتثال و اختتمت بتبدیل الامتثال مع وجود الفرق بینهما بوضوح.

والمسالة مما کان یبتلی به کما فی الجماعة المعادة و فی الاتیان ثانیا بداعی تبدیل الامتثال بالاحسن، کما اذا صلی فی داره منفردا فاراد تکراره فی المسجد جماعة و هکذا...

الاستعلام عن المسالة فی الشریعة المطهرة و الفقه

قال السید المحقق الطباطبائی:

المسالة۱۹ : «إذا صلّی منفردا او جماعة و احتمل فیها خللا فی الواقع و إن کان [کانت]صحیحة فی ظاهر الشرع یجوز بل یستحب ان یعیدها منفردا او جماعة، و أما إذا لم یحتمل فیها خللا فإن صلّی منفردا ثم وجد من یصلّی تلک الصلاة جماعة یستحب له أن یعیدها جماعة إماما کان أو مأموما، بل لا یبعد جواز إعادتها جماعة إذا وجد من یصلّی غیر تلک الصلاة ، کما إذا صلّی الظهر فوجد من یصلّی العصر جماعة، لکن القدر المتیقن الصورة الاولی و أما إذا صلّی جماعة إماما أو ماموما فیشکل استحباب إعادتها و کذا یشکل إذا صلّی اثنان منفردا ثم أرادا الجماعة فاقتدی احدهما بالآخر من غیر أن یکون هناک من لم یصلّ». المسالة ۲۰ : «إذا ظهر بعد إعادة الصلاة جماعة أن الصلاة الاولی کانت باطلة یجتزئ بالمعادة». المسالة ۲۱ : «فی المعادة إذا أراد نیة الوجه ینوی الندب لا الوجوب علی الاقوی».[1]

[1] . **العروة الوثقی**، ج۱، فی احکام الجماعة ، ص ۸۰۹، المسائل: ۱۹-۲۱.

و المسائل هذه قد یبحث عنها علی مستوی القواعد العامة الاصولیة و قد یبحث عنها علی مستوی النصوص الخاصة ان کانت. و ذلک مثل معتبرة هشام بن سالم و فیها: «فی الرجل یصلّی الصلاة وحده ثم یجد جماعة؟ قال: «یصلی معهم و یجعلها الفریضة ان شاء»[۲]؛ و موثقة اسحاق بن عمار و هی: «قال: قلت لابی عبدالله – علیه السلام – تقام الصلاة و قد صلّیت؟ فقال: صلّ و اجعلها لما فات».[۳]

و من الواضح خروج مفاد الموثقة عن مفروض الکلام. و معتبرة اسماعیل بن بزیع قال: کتبت الی ابی الحسن – علیه السلام –: انی احضر المسجد مع جیرتی و غیرهم فیأمروننی بالصلاة بهم و قد صلیت قبل ان اتاهم و ربما صلّی خلفی من یقتدی بصلاتی و المستضعف و الجاهل فاکره ان اتقدم و قد صلیت لحال من یصلی بصلاتی ممن سمیت لک فمرنی فی ذلک بامرک انتهی الیه و اعمل ان شاء الله؟ فکتب – علیه السلام - : «صلّ بهم».[٤]

و روایة ابی بصیر: «قال: قلت: لابی عبدالله - علیه السلام – اصلّی ثم ادخل المسجد فتقام الصلاة و قد صلّیت؟ فقال: «صل بهم یختار الله احبهما الیه».[٥]

والروایات فی ذلک متعددة کثیرة غیر ما اشرنا الیه.[٦]

من الواضح ان صددنا فی المجال الراهن الاشارة الی بعض ما یرتبط بالمقام شرعا وفقها و لم یکن صددنا البحث کذلک عن هذه المسائل و نحیله – ان شاء الله تعالی – الی الفقه و احکام الجماعة و علیه نرجع الی مقالات الخراسانی لتوزینه و تقویمه فنقول:

لا کلام و لا نقاش فی ما ذکره الخراسانی فی **الرقم الاول** و **الثالث** حسب تجزئتنا مقالته. و اما **الرقم الثانی** و هو مرجعیة الاصل فلم یشر المحقق الخراسانی الی تعیین الاصل هنا بصراحة او ظهور و کأنه أحال الی وضوحه و مع ذلک فله تفسیران و هما: اصالة البرائة و استصحاب العدم. اما الاول فقیل فی توضیحه:

«ان ما هو ثابت علی ذمة المکلف علی القطع هو اعتبار طبیعی الفعل و اما الزائد علیه و هو تقییده بالتکرار او بعدمه فی الافراد الطولیة او تقییده بالتعدد او بعدمه فی الافراد العرضیة فحیث لا دلیل علی اعتباره فمقتضی الاصل هو البرائة عنه».[۷]

و اما الثانی فقرّره بعض باستصحاب عدم تعلق التکلیف بالوجودات و الدفعات.[۸]

---

۲ .**الوسائل،** ج۸، ابواب صلاة الجماعة، الباب۵۴، ص۴۰۱، الحدیث:۱.
۳ .المصدر، الباب ۵۵، ص ۴۰۴، الحدیث:۱.
٤ .المصدر، الباب ۵۴، ص ۴۰۱و ۴۰۲،ح۵.
۵ .المصدر، ص ۴۰۲، ح۱۰.
٦ .لاحظ المصدرالبابین: ۵۴و ۵۵.
۷ .**محاضرات فی اصول الفقه،** ج۲، ص ۲۰۸.
۸ .قاله شیخنا الاستاذ – سلمه الله تعالی – فی درسه فی اصول الفقه ۱۳۷۰/۱۰/۷ش.